

Књига пророка Данила – Број четрдесет девет

Откривање истина: поноћни поклич, улога ислама и завршни процес испитивања у последњим данима

Jeff Pippenger

2024-01-13

Пораст знања који је настао када је виђење о реци Улају било отпечаћено 1798. године, произвео је процес испитивања који је достигао свој врхунац у покрету Поноћног вапаја 1844. године. Поноћни вапај последњих дана, који се сада отпечаћује, био је представљен том историјом и укључује управо исте истине провере из те историје, јер је порука Поноћног вапаја која се сада отпечаћује обнова Милерових драгуља.

„Истине које смо примили 1841, '42, '43. и '44. године сада треба проучавати и објављивати. Поруке првог, другог и трећег анђела убудуће ће се објављивати силним гласом. Биће изношене с усрдном одлучношћу и у сили Духа.“ Manuscript Releases, volume 15, 371.

Главна тема пророчке поруке Поноћног вапаја нашег времена јесте улога ислама трећег тешког јада. Сва три тешка јада ислама представљена су на обе Хавакукове плоче. Порука Поноћног вапаја последњих дана почела је да се отпечаћује приликом разочарања од 18. јула 2020. године, када је наступило време задржавања последњих дана. Као и порука Поноћног вапаја у милеритској историји, порука последњих дана постепено се развија све док не достигне тачку представљену логорским састанком у Ексетеру. У тој тачки девојке или имају уље, или га немају.

Исаијин изговор јада над подсмевачима који владају народом Јерусалима указује на то да је виђење пијаницама Јефремовим постало као књига запечаћена. У Исаијином одломку, дело претварања сатанског симбола у побожан симбол, као што је било извршено у историји адвентизма, треба сматрати грнчарском глином. То дело било је утврђивање значења „свакодневне [жртве]“ као симбола Христа, док је она симбол Сатане. Када је Данило употребио реч „тамид“ као симбол паганства, изабрао је ту реч у симболичну сврху, јер та реч значи „непрестано“.

Постоје три силе које воде свет ка Армагедону, а прва од те три силе јесте аждаја (паганизам). Аждаја је започела свој рат против Бога на небу. Аждаја наставља тај рат све до краја хиљадугодишњег миленијума, када коначно бива уништена.

И кад се наврши хиљада година, Сатана ће бити пуштен из своје тамнице, и изићи ће да превари народе који су на четири краја земље, Гога и Магога, да их скупи на бој; њихов број је као песак морски. И изиђоше на ширину земље, и опколише логор светих и љубљени град; и сиђе огањ од Бога с неба, и прождре их. И ђаво који их је варао би

бачен у језеро огњено и сумпорно, где су звер и лажни пророк; и биће мучени дан и ноћ у векове векова. Откривење 20:7–10.

Звер (папство), који је друга од три силе које воде свет ка Армагедону, и лажни пророк (Сједињене Државе), трећа од те три силе, обе су се појавиле у историји после историје крста, и обе бивају уништене о Другом Христовом доласку.

И звер би ухваћена, и с њом лажни пророк који је чинио чуда пред њом, којима је преварио оне што су примили жиг звери и оне што се поклањају њеном лику. Обе бише живе бачене у језеро огњено, које гори сумпором. Откривење 19:20.

Када је Данило изабрао јеврејску реч „continual“ као симбол паганства (Сотоне), изабрао је реч која указује на то да је Сотона тај који се непрестано борио против Бога. Друге две силе су активне у свом ратовању против Бога само током одређених временских раздобља. Данилов избор речи „tamid“ (continual) био је намеран и тачан.

Како се Исаијино казивање о тешкој невољи над онима на које је Господ излио дух дубокога сна и затворио им очи наставља из двадесет осме главе у тридесету, он бележи:

Сада иди, запиши ово пред њима на плочу и забележи у књигу, да буде за времена која долазе, довека и заувек: Јер ово је народ одметнички, деца лажљива, деца која неће да слушају закон Господњи; која говоре видеоцима: Не гледајте; и пророцима: Не пророкујте нам што је право, говорите нам угодне ствари, пророкујте обмане; склоните се с пута, свратите са стазе, уклоните испред нас Светца Израилјевог. Зато овако вели Светац Израилљев: Зато што презирете ову реч, и уздате се у насиље и изопаченост, и на томе почивате, зато ће вам ово безакоње бити као пукотина спремна да падне, која се избошће на високом зиду, чије рушење долази изненада, у једном тренутку. И разбиће га као што се разбија грнчарски суд, разбијен у комаде; неће поштедети, тако да се међу његовим крхотинама неће наћи ни цреп да се њиме узме жара с огњишта, или да се њиме захвати вода из јаме. Јер овако вели Господ Господ, Светац Израилљев: У обраћењу и миру бићете спасени; у тишини и у поуздању биће ваша снага; али ви не хтедoste. Исаија 30:8–15.

„Табла“ која су написана јесу таблице из друге главе Авакумове, које су биле намењене томе да они који их читају могу „трчати“ и ширити поруку. „Књига“ која је забележила „таблу“ јесте Авакум. „Табла“ из „књиге“ Авакумове представља процес испитивања који открива „народ одметнички, децу лажљиву, децу која неће да чују закон Господњи“. „Одметнички народ“ који одбија да „чује“ јесу они у Јеремији који одбијају да чују глас трубе стражарева.

И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте звук трубе. Али они рекоше: Нећемо слушати. Јеремија 6:17.

Бунтовници су они у Исаијиној историји, а такође и у историји Христа, који нису хтели да чују.

И рече: Иди и реци томе народу: Слушајте заиста, али не разумевајте; и гледајте заиста, али не увиђајте. Учини да срце овога народа отежа, и уши њихове отежај, и очи њихове затвори; да не виде очима својим, и не чују ушима својим, и не разумеју срцем својим, и не обрете се, и не исцеле се. Исаија 6:9, 10.

Исаијини глуви побуњеници могу да „чују“, али не „чују“, а њихово одбијање да „чују“ показује да „не разумеју“. То су Данијелови безбожници, који су уједно и Матејеве луде девице, и који не разумеју умножење знања представљено на „столу“ које је забележено у „књизи“ Авакумовој. Када би Исаијини глуви побуњеници хтели да чују, могли би се обратити и бити исцељени, али је њихово срце одебљало, те не могу разумети вест поноћног вапаја. Исус је пружио друго сведочанство о глувим побуњеницима.

И приступише ученици и рекоше Му: Зашто им говориш у причама? А Он, одговарајући, рече им: Зато што је вама дано да знате тајне царства небескога, а њима није дано. Јер ко има, даће му се, и изобиловаће; а ко нема, узеоће се од њега и оно што има. Зато им говорим у причама: јер гледајући не виде, и слушајући не чују, нити разумеју. И на њима се испуњава пророштво Исаијино, које говори: Слухом ћете чути, и нећете разумети; и гледајући ћете гледати, и нећете видети. Јер је срце овога народа отупело, и ушима тешко чују, и очи своје затворише, да како не виде очима, и не чују ушима, и не разумеју срцем, и не обрете се, и да их исцелим. А благо очима вашим, јер виде; и ушима вашим, јер чују. Јер заиста вам кажем: многи пророци и праведници желели су да виде што ви видите, и не видеше; и да чују што ви чујете, и не чуше. Матеј 13:10–17.

Мудри разумеју тајну прича у параболама, која је истина представљена ред по ред. Мудри су блажени, јер виде и чују, а и мудри и блажени представљени су у дванаестом поглављу Данилове књиге. „Мудри“ су они који разумеју (својим срцем) умножење знања, представљено „столом“ који је забележен у „књизи“ Авакумовој, а „блажени“ су они који чекају.

И рече: Иди својим путем, Даниле; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће чинити безбожно; и ниједан од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети. И од времена кад се укине свагдашња жртва и постави гадост опустошења, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Блажен је онај који чека и доспе до хиљаду триста и тридесет и пет дана. Данило 12:9–13.

Милерити су исправно разумели да је хиљаду три стотине тридесет и пет дана отпочело када је паганство („свагдашња жртва“) било „уклоњено“ године 508. Благослов је био обећан онима који су чекали 1843. године. Реч „долази“ у том одломку значи „дотиче“. Година 1843. „дотакла је“ годину 1844. када се окончала. Када се година 1843. окончала, наступило је „време оклевања“ из Авакума, и благослов је био изречен над онима који су чекали како је било заповеђено у „књизи“ која је забележила „таблице“. „Књига“ Авакумова заповедила је онима да „чекају“ виђење.

Данило указује на историју 1798. године (време краја), када је његова књига била откривена, и тада је био произведен тростепени процес испитивања (очишћени, и убељени, и опробани). Тај процес је достигао свој закључак у откривању скривене историје седам громава. Та скривена историја јесу три међаша истине, представљена првим разочарањем, вешћу Поноћног вапаја и великим разочарањем. Благослов пристизања до првог разочарања представља тростепени процес испитивања на крају историје од 1798. до 1844. године.

Историја од 1798. године, па све до великог разочарања 1844. године, представља праслику историје од 1989. године, па све до ускоро долазећег недељног закона. Обећан је благослов онима који чекају визију која је почела да се одуговлачи при првом разочарању. „Мудри“ из дванаесте главе Данила јесу они који су „благословени“ и који „чекају“. Безбожници су они који не „чују“ својим срцем и који не „виде“. Целокупно искуство милеритског покрета сажето је у четири Данилова стиха, а ти стихови такође представљају историју запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

Света историја представљена у та четири стиха заснива се на разумевању умножавања знања које је било представљено на Авакумовим плочама, и умножавања знања које је Исус указао док је поучавао методом правило на правило. Износио је причу за причом, да би објаснио тајну пророштва „мудрима“. „Безбожници“ у дванаестој глави Данила не разумеју, а у 2. Солуњанима, другој глави, њихов недостатак разумевања представљен је као мржња према истини, што доноси силну заблуду. Истина коју безбожници не љубе у Павловој посланици била је „свагдашња“, а у Данилова четири стиха, пророчка истина која је нарочито означена јесте „свагдашња“.

Исус је рекао ученицима да су благословени, и тиме их је супротставио онима у Исаји који су одбијали да виде и чују, да се не би обратили. Они који су благословени у дванаестој глави Данила јесу они који чекају. Четири стиха у дванаестој глави Данила, као и испуњење тих стихова у историји милерита, као и супротност у Исаји са једном класом која је одбијала да чује и види, а такође и то исто разликовање двеју класа од стране Христа, све указује унапред на скривену историју седам громава која је наступила 18. јула 2020. Завршни процес испитивања у историји милерита, који је започео при првом разочарању, сада се понавља. Неки ће видети, а други ће одбити да виде.

„Све поруке дате од 1840–1844. треба сада снажно изнети, јер има много људи који су изгубили своје усмерење. Поруке треба да иду свим црквама.

„Hristos je rekao: ‘Blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer vam zaista kažem da su mnogi proroci i pravednici želeli da vide ono što vi vidite, i ne videše; i da čuju ono što vi čujete, i ne čuše’ [Matej 13:16, 17]. Blažene su oči koje su videle ono što se videlo 1843. i 1844. godine.

„Порука је дата. И не треба да буде никаквог одлагања у понављању поруке, јер се знаци времена испуњавају; завршно дело мора бити извршено. Велико дело биће учињено за кратко време. Ускоро ће, по Божјем одређењу, бити дата порука која ће нарасти у силан поклич. Тада ће Данило стати на своме месту, да да своје сведочанство.“ Manuscript

Vilijam Miler bio je vođen od anđela da razume da je „svagdašnja služba” bila simbol paganskog Rima. Sestra Vajt neposredno je potvrdila da je bio u pravu u tom razumevanju. To razumevanje, koje je bilo prikazano na „pločama” koje se spominju u Avakumovoj „knjizi”, jeste „za buduće vreme”. Otpečaćivanje te „knjige” pokazuje „buntovnu, lažljivu decu”. „Deca” su simbol poslednjeg naraštaja, tako da je „buduće vreme” u Isaijinom odlomku naročito označeno kao poslednji dani istražnog suda.

Исаија изјављује да ће „лажљива деца“ одбацити пророчку поруку представљену на „табли“ која је забележена у „књизи“, јер говоре „видеоцима: Не гледајте; и пророцима: Не пророкујте нам право, говорите нам глатке речи, пророкујте обмане.“ Године 1863. лаодикијски адвентизам започео је све интензивнији процес испуњавања захтева лажљиве деце. Тај рад Исаија представља као одбацивање старих стаза милеритских темеља, јер су рекли: „Уклоните се с пута, свратите са стазе, учините да Светац Израилев престане испред нас.“ Стаза која је пут јесте Јеремијина стара стаза.

Овако говори Господ: Станите на путевима и погледајте, и распитајте се за старе стазе, где је добар пут, и ходите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ходити њиме. Јеремија 6:16.

Одбацивање Јеремијиних „старих стаза“ од стране „деце која лажу“ јесте одбацивање поруке Поноћног поклича, где се налази „починак“, што је уједно и „одмор и ојачање“ које они нису хтели да чују у Исаији, а што је такође и ојачање поруке позне кише. Та порука јесте порука Поноћног поклича, која је представљена у историји милерита и приказана на „таблицама“ које су забележене у „књизи“. Одбацивање поруке Поноћног поклича од стране деце која лажу представљено је њиховом жељом да учине да „Светац Израилев ишчезне испред“ њих. Прва визија Елен Вајт, коју би Алфа и Омега свакако употребили да представе крај, поистовећује стазу праведних, означавајући светлост на њеном почетку и ко је тај који води „мудре“ до краја те стазе.

„Иза њих је, на почетку стазе, била постављена јака светлост, за коју ми је анђео рекао да је ‘поноћни поклич’. Та светлост је обасјавала читаву стазу и давала светлост њиховим ногама, да не би посрнули.

„Докле год су држали свој поглед утврђен на Исуса, који је био непосредно пред њима и водио их ка граду, били су безбедни. Али убрзо су неки клонули, и рекли да је град веома далеко и да су очекивали да су већ раније ушли у њега. Тада би их Исус охрабрио подижући Своју славну десницу, а из Његове руке излазила је светлост која се таласала над адвентним народом, и они су узвикивали: ‘Алилуја!’ Други су неразумно порицали светлост за собом и говорили да их није Бог довео тако далеко. Светлост за њима угасила се, остављајући њихове ноге у потпуној тами, и они су се спотicali, изгубили из вида циљ и Исуса, и пали са стазе доле у тамни и опаки свет испод.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

То је била светлост Поноћног поклича на почетку и на крају. То је био Исус (Светац Израилјев) за кога су желели да престане да буде пред њима. Светлост са Исусове славне деснице била је светлост Поноћног поклича, како је представљена на „таблицама“ које су забележене у „књизи“. Одбацивање поруке Христовог Поноћног поклича од стране „лажљиве деце“, и стазе којом су требали да ходе, навукло је Божји суд на њих када су пали са стазе. „Високи зид“ који се изненада руши јесте „зид“ раздвајања цркве и државе, који ће бити срушен при ускоро долазећем закону о недељи. Тај суд долази „изненада, у један мах“, и биће „као разбијање грнчарског суда који се разбија у комаде“. То је суд који је повезан са извртањем сатанског симбола „свакодневне жртве“ наглавачке и његовим поистовећивањем са симболом Христа.

Доиста ће се ваше извртање ствари сматрати као грнчарска глина; јер хоће ли дело рећи о ономе који га је начинио: Није ме начинио? или ће обликовано рећи о ономе који га је обликовао: Није имао разумевања? Исаија 29:16.

„Svagdašnja“ jeste proročka istina koja povezuje četiri stiha u Danilu dvanaest, koji prepoznaju razliku između bezbožnih i mudrih. „Svagdašnja“ je istina koju mrze oni koji u 2. Solunjanima primaju silnu zablude. „Svagdašnja“ predstavlja želju „lažljive djece“ da Svetac Izrailjev ukloni sebe s njihova puta. A njihova kazna prikazana je lomljenjem lončareve posude, a ono što preostane predstavlja sliku izgubljenog stanja ludih djevice; jer među razbijenim i preostalim komadima slomljene lončareve posude „neće se naći“ „krhotina da se njome uzme oganj s ognjišta ili zahvati voda iz jame“.

И „огњ“ и „вода“ јесу симболи Светога Духа, као што је и уље у причи о десет девојака. Када Поноћни вапај изненада дође у једном тренутку, као што је дошао на логорском састанку у Ексетеру августа 1844. године, биће немогуће да „деца лажљива“ нађу икаквог уља (воде или огња). Они су били позвани да се „врате“ после првог разочарања, као и Јеремија, али су одбили.

Нађох речи твоје, и поједох их; и реч твоја би ми радост и весеље срца мога; јер сам назван именом твојим, Господе, Боже над војскама. Не седох у збору подсмевача, нити се радовах; седох сам због руке твоје, јер си ме испунио негодовањем. Зашто је бол мој непрестан, и рана моја неизлечива, која неће да се исцели? Хоћеш ли ми ти бити сасвим као лажа, као воде које пресушују? Зато овако говори Господ: Ако се вратиш, опет ћу те довести, и стајаћеш преда мном; и ако одвојиш драгоцену од ништавнога, бићеш као уста моја; нека се они врате к теби, али ти се не враћај к њима. И учинићу те овоме народу као тврди бронзани зид; и бориће се против тебе, али те неће надвладати; јер сам ја с тобом да те спасем и да те избавим, говори Господ. И избавићу те из руке злих, и искупићу те из руке страшних. Јеремија 15:16–21.

Јеремија представља оне који су се вратили после првог разочарања. Оне који су ступили у дело одвајања „драгога од ништавнога“, да би „стајали пред“ Господом и били као „уста“ Господња. То су они које Данило у деветој глави представља као оне који разумеју своје расејано стање, а потом се моле молитвом из двадесет шесте главе Левитске књиге. То су они које представљају стражари Данила, Јеремије и Авакума, који су супротстављени „деци

лажљивој“. „Деца лажљива“ су такође била ословљена од „Свеца Израилјева“ када је рекао: „у враћању и миру спашћете се; у тишини и у поуздању биће снага ваша; али не хтедoste“.

Милерови драгуљи јесу истине представљене на Авакумовим плочама, које представљају пробу поруке Поноћног вапаја што производи две класе богослужитеља. Символ побуне која се испољава против тих драгуља јесте „свакодневна“. Милер је био тачан у свом разумевању „свакодневне“, али је његово разумевање било ограничено историјом у којој је живео, а драгуљи које је он обично постављао на сто у средини своје собе сада сијају десет пута јаче него што су сијали када их је Милер први пут ставио на свој сто. Они се сада налазе у ковчежићу који је већи, јер ковчежић сада представља не само Библију, као што је то било у Милерово време, него сада представља и Библију и Дух пророштва.

Управо ова два сведока производе светлост кушања у последњим данима, и управо ова два сведока постају главно бојно поље у последњим данима. Милер је видео ту борбу, јер су у његовом сну узели његов ковчежић (Библију) и поцепали га. Јован, који представља „мудре“ у последњим данима, „бејаш на острву које се зове Патмос, за реч Божју и за сведочанство Исуса Христа“. Јован је био прогоњен зато што је веровао поруци и Библије и списа Елен Вајт.

У следећем чланку наставићемо разматрање истина које су представљене визијом реке Улај, која је била откривена 1798. године.

„Немамо ничега да се бојимо за будућност, осим ако заборавимо пут којим нас је Господ водио и Његово учење у нашој прошлој историји.“ Life Sketches, 196.